

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

นับตั้งแต่ประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อ พ.ศ. 2475 เป็นระบอบประชาธิปไตยอันทรงมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขนั้น ได้มีการพัฒนาท้องถิ่นควบคู่ไปกับการพัฒนาประเทศ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการปกครองส่วนท้องถิ่นมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะท้องถิ่นแต่ละท้องถิ่นมีทรัพยากรที่แตกต่างกัน มีภูมิประเทศที่แตกต่างกัน การเป็นอยู่ของประชากรที่แตกต่างกัน ฉะนั้นการพัฒนาท้องถิ่นที่ดีได้จะต้องมาจากความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ ซึ่งประชาชนในท้องถิ่นสามารถสะท้อนความต้องการต่าง ๆ ของแต่ละท้องถิ่นได้ดีกว่า อีกทั้งการพัฒนาที่เกิดจากความต้องการของประชากรในท้องถิ่นโดยตรง ตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน การให้ความสำคัญกับการปกครองส่วนท้องถิ่น มีความชัดเจนขึ้นตามลำดับโดยจะเห็นได้จากการยกสถานะจากสุขาภิบาลมาเป็นเทศบาล ต่าง ๆ เช่น เทศบาลตำบล เทศบาลเมืองหรือเทศบาลนคร เป็นต้น

ดังนั้น ใน พ.ศ. 2476 สภาผู้แทนราษฎรจึงได้ตราพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พ.ศ. 2476 โดยมีภารกิจโครงสร้างสถาบันการเมือง ในระบบรัฐสภาในระดับชาติมาสู่การปกครองส่วนท้องถิ่นแบบเทศบาล โดยมีการกำหนดให้ประชาชนในเขตเทศบาลที่มีสิทธิเลือกตั้ง “สมาชิกสภาตำบล” เพื่อให้สมาชิกสภาตำบลทำหน้าที่ตราเทศบัญญัติและให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งและควบคุม “คณะผู้บริหาร” สภาตำบลและคณะผู้บริหารที่จัดตั้งขึ้น จึงมีลักษณะความสัมพันธ์ตามหลักการเชื่อมโยงอำนาจ ดังปรากฏตามระบบรัฐสภาในระดับชาติ ทั้งนี้เพื่อให้เทศบาลเป็นสถาบันการปกครองที่มีอำนาจในการจัดทำบริการสาธารณะเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่ ซึ่งนอกจากจะเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาลส่วนกลางแล้ว ยังทำให้กิจการสาธารณะนั้นตรงกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่ ดังนั้นนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2476 เป็นต้นมา การปกครองส่วนท้องถิ่นแบบเทศบาลจึงได้มีการจัดตั้งอย่างแพร่หลายและกระจายไปทั่วทุกพื้นที่ของประเทศไทย (นันทวัฒน์ บรมานันท์, 2545: 28) กล่าวคือ ในปี พ.ศ. 2478 ได้มีการจัดตั้งการปกครองท้องถิ่นแบบเทศบาลครั้งแรก จำนวน 48 แห่ง และจนกระทั่งปี พ.ศ. 2496 ที่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 ได้มีการจัดตั้งเทศบาลทั้งหมด 117 เทศบาล ต่อมาในปี พ.ศ. 2542 รัฐบาลของนายชวน หลีกภัย ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะเป็นเทศบาล ส่งผลให้สุขาภิบาลทั่วประเทศทั้งหมด จำนวน 980 แห่ง ได้รับการยกฐานะเป็นเทศบาล ปัจจุบันจึงมีเทศบาลทั่วประเทศ จำนวน 2,006 แห่ง แบ่งเป็นเทศบาลตำบล 1,841 แห่ง เทศบาลเมือง 142 แห่ง และเทศบาลนคร 23 แห่ง

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มีความสำคัญในการปฏิรูปการปกครอง ส่วนท้องถิ่น ซึ่งรัฐธรรมนูญฉบับนี้เน้นในเรื่องการกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่นมากขึ้น (โกวิทย์ พวงงาม, 2550: 107) ดังนั้น การปกครองส่วนท้องถิ่นแบบเทศบาล มีลักษณะการปกครองเป็นลักษณะของการปกครองตนเองมากที่สุดเพราะการปกครองแบบเทศบาลมีทั้งการกระจายอำนาจทางการเมือง และการกระจายอำนาจทางการบริหารจัดการ กล่าวคือ ลักษณะของการกระจายอำนาจทางการเมือง ได้กำหนดให้ประชาชนในท้องถิ่นมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลเพื่อให้สมาชิกสภาเทศบาลเป็นตัวแทนของประชาชนในการทำหน้าที่ทั้งทางด้านนิติบัญญัติ และตรวจสอบควบคุมการทำงานของฝ่ายบริหาร ซึ่งการเลือกตั้งฝ่ายบริหารก็มาจากการเลือกตั้งของประชาชนโดยตรงเช่นกัน หรือที่เรียกว่า การเลือกตั้งใช้รูปแบบนายกเทศมนตรีเข้มแข็ง (The Strong Mayor Form) โดยการปกครองในรูปแบบของเทศบาลจะเห็นได้ชัดเจนว่าอำนาจในการเลือกตั้งไม่ว่าจะเป็นการเลือกตั้งคณะผู้บริหาร และการเลือกสมาชิกสภาเทศบาลจะมาจากประชาชนโดยตรง หลังจากการเลือกตั้งเสร็จสิ้นแล้วนายกเทศมนตรีจะเป็นผู้แต่งตั้งรองนายกเทศมนตรี จำนวน 2 คน ที่ปรึกษานายกเทศมนตรี จำนวน 1 คน และเลขานุการนายกเทศมนตรีจำนวน 1 คน ซึ่งนายกเทศมนตรีมีความเอกภาพ ข้อดีคือ นายกเทศมนตรีมีความสัมพันธ์กับประชาชน มีความชัดเจนว่าจะเลือกใครเป็นนายกเทศมนตรี หรือเลือกใครเป็นฝ่ายตรวจสอบหรือฝ่ายค้าน (สมศักดิ์ หัทธานนท์, 2550: 25) ส่วนลักษณะของการกระจายอำนาจด้านการบริหารจัดการนั้น ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งเทศบาลทุกฉบับ ได้มอบหมายภารกิจให้เทศบาลมีอำนาจหน้าที่ในด้านการบริหารจัดการส่วนท้องถิ่น มีการจัดทำแผนพัฒนาเทศบาล การจัดทำงบประมาณ การจัดซื้อจัดจ้าง การตรวจสอบ การประเมินผลการปฏิบัติงาน ตลอดจนการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารเป็นต้นและเพื่อเป็นการพัฒนาและอาศัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการนำไปสู่ความเจริญของท้องถิ่นในแต่ละท้องถิ่น ซึ่งในที่นี้รวมทั้งการจัดการด้านการศึกษาขั้นพื้นฐาน การจัดหาสถานที่เพื่อเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ การสร้างสิ่งสาธารณูปโภคต่าง ๆ การจัดสถานที่เพื่อใช้ในการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพและอนามัยของคนในท้องถิ่น การวางมาตรฐานความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ซึ่งภารกิจเหล่านี้ตามพระราชบัญญัติเทศบาลได้กำหนดให้เทศบาลมีอำนาจในการกำหนดกรอบนโยบายและวางยุทธศาสตร์ในการพัฒนาท้องถิ่นซึ่งจะต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นและจะต้องตรงตามความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นเช่นกัน

จะเห็นได้ว่า การปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบของเทศบาล จึงมีความสำคัญทั้งต่อการพัฒนาการเมืองและการพัฒนาเศรษฐกิจของท้องถิ่นไม่ว่าจะเป็น การเพิ่มผลผลิตให้คนในท้องถิ่น การสร้างรายได้ให้กับชุมชนหรือการให้ความรู้ในทางต่าง ๆ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการประกอบกิจการงาน ทางด้านต่าง ๆ แม้แต่การมีส่วนร่วมของประชาชนในด้านต่าง ๆ ที่มีผลต่อการพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง ดังนั้นความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการบริหารงานเทศบาล จึงมีผลต่อการอยู่ดีกินดีของประชาชนในเขตเทศบาลทั้งสิ้น (โกวิทย์ พวงงาม, 2550: 119)

ดังนั้นสมาชิกสภาเทศบาลจำเป็นต้องมีองค์ความรู้ ความสามารถ เช่น ด้านวิสัยทัศน์ ด้านคุณธรรมและจริยธรรม ด้านสังคมและบุคลิกภาพ ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่สอดคล้องกับการบริหารจัดการของท้องถิ่นทั้งสิ้น ความต้องการของประชาชนที่ต้องการมีสมาชิกสภาเทศบาลที่เหมาะสม จะนำพ่วงค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถแก้ไขปัญหาสังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และด้านการเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพและในทางกลับกัน การที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีสมาชิกสภาเทศบาลที่มีคุณสมบัติไม่เหมาะสม เนื่องจากประชาชนในพื้นที่เขตเทศบาลเลือกสมาชิกสภาเทศบาล โดยไม่คำนึงว่าผู้นั้นมีความรู้ความสามารถทางการดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับเทศบาลหรือไม่ ตลอดจนเลือกบุคคลที่เป็นญาติพี่น้อง การทุจริตขายเสียง จึงเป็นสาเหตุทำให้ผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามาเป็นสมาชิกสภาท้องถิ่นไม่สามารถกำหนดทิศทางการพัฒนาท้องถิ่นให้มีความเจริญก้าวหน้าตามเจตนารมณ์ของการกระจายอำนาจ

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาในเรื่อง ภาวะผู้นำท้องถิ่นของสมาชิกสภาเทศบาลในเขตอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา โดยในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ผู้ดำเนินการศึกษาวิจัยได้กำหนดกลุ่มเป้าหมายไว้คือ ประชาชนที่มีสิทธิ์เลือกตั้งและผู้นำชุมชน ที่อยู่ในเขตอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา โดยการดำเนินการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามและการสนทนากลุ่ม เพื่อทราบแนวทางในการเลือกสมาชิกสภาเทศบาล โดยพิจารณาจากปัจจัยหรือคุณสมบัติใด ดังนั้นคำตอบจากการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาวะผู้นำท้องถิ่นของสมาชิกสภาเทศบาลในอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ในด้านเกี่ยวกับความคิดเห็นจากบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง จึงมีความครอบคลุมทั้งจากตัวบุคคลที่กระทำบทบาทหน้าที่และจากบุคคลรอบข้างภายในเขตอำเภอสะเดา ซึ่งจะเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาท้องถิ่นในลำดับต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาภาวะผู้นำท้องถิ่นของสมาชิกสภาเทศบาลในเขตอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ที่ประชาชนเลือกตั้งเข้าไปเป็นสมาชิกสภาเทศบาล
2. เพื่อศึกษาความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อผู้นำท้องถิ่น ระดับสมาชิกสภาเทศบาลในเขตอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษา ลักษณะของผู้นำท้องถิ่นของสมาชิกสภาเทศบาลในเขตอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา เพื่อเป็นการคัดสรรตัวแทนของประชาชนเพื่อเข้าไปทำหน้าที่ต่าง ๆ ให้เป็นไปตามความต้องการ และเพื่อให้เกิดการพัฒนาในท้องถิ่น โดยตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้มีสิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาล

- 1) เพศ
- 2) สถานภาพการสมรส
- 3) ศาสนา
- 4) อายุ
- 5) อาชีพ
- 6) ระดับการศึกษา
- 7) รายได้
- 8) ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่น

ตัวแปรตาม ได้แก่ ภาวะผู้นำท้องถิ่นของสมาชิกสภาเทศบาลในเขตอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา

- 1) ด้านคุณธรรมและจริยธรรม
- 2) ด้านความสามารถในการแก้ปัญหาภายในท้องถิ่น
- 3) ด้านมนุษยสัมพันธ์
- 4) ด้านการมีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาท้องถิ่น
- 5) ด้านความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงาน
- 6) ด้านการเปิดโอกาสให้เกิดการมีส่วนร่วม

2. ขอบเขตด้านประชากร

ประชาชนที่มีสิทธิ์เลือกตั้งและอาศัยอยู่ในเขตเทศบาลต่าง ๆ ภายในอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา โดยดำเนินการศึกษาประชากรจาก 3 เทศบาล ซึ่งประกอบด้วย เทศบาลตำบลคลองแงะ เทศบาลตำบลปริก และเทศบาลตำบลสำนักขาม โดยมีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างจำนวน 384 คน

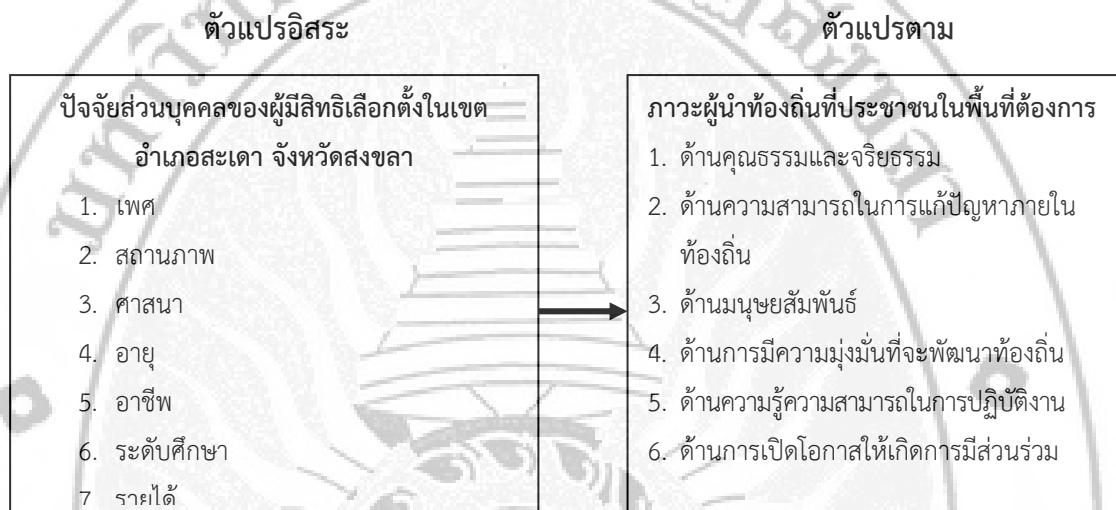
การสนทนากลุ่ม โดยเป็นตัวแทนจากผู้นำชุมชนที่อยู่ในเทศบาลที่ทำการศึกษา ทั้ง 3 เทศบาล ซึ่งประกอบด้วย ผู้นำชุมชนของเทศบาลตำบลคลองแงะ ผู้นำชุมชนเทศบาลตำบลปริก และผู้นำชุมชนเทศบาลตำบลสำนักขาม โดยวิธีการสนทนากลุ่มร่วมกับผู้นำชุมชนที่เป็นตัวแทน จำนวน 12 คน เพื่อหาข้อสรุปเรื่องภาวะผู้นำท้องถิ่นของสมาชิกสภาเทศบาลในเขตอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา

3. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการศึกษาวิจัย คือ เดือนมกราคม พ.ศ. 2554 – พฤษภาคม พ.ศ. 2555

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยสามารถกำหนดกรอบคิดในการวิจัยได้ดังนี้

สมมติฐานการวิจัย

1. เพศ ที่แตกต่างกันมีการเลือกภาวะผู้นำท้องถิ่นของสมาชิกสภาเทศบาลในเขตอำเภอเสเตาไม่แตกต่างกัน
2. สถานภาพ ที่แตกต่างกันมีการเลือกภาวะผู้นำท้องถิ่นของสมาชิกสภาเทศบาลในเขตอำเภอเสเตาไม่แตกต่างกัน
3. ศาสนา ที่แตกต่างกันมีการเลือกภาวะผู้นำท้องถิ่นของสมาชิกสภาเทศบาลในเขตอำเภอเสเตาไม่แตกต่างกัน
4. อายุ ที่แตกต่างกันมีการเลือกภาวะผู้นำท้องถิ่นของสมาชิกสภาเทศบาลในเขตอำเภอเสเตาไม่แตกต่างกัน

5. อาชีพ ที่แตกต่างกันมีการเลือกภาวะผู้นำท้องถิ่นของสมาชิกสภาเทศบาลในเขตอำเภอสะเดา ไม่แตกต่างกัน
6. ระดับการศึกษา ที่แตกต่างกันมีการเลือกภาวะผู้นำท้องถิ่นของสมาชิกสภาเทศบาลในเขตอำเภอสะเดาไม่แตกต่างกัน
7. รายได้ ที่แตกต่างกันมีการเลือกภาวะผู้นำท้องถิ่นของสมาชิกสภาเทศบาลในเขตอำเภอสะเดา ไม่แตกต่างกัน
8. ระยะเวลาการอาศัยอยู่ในท้องถิ่น ที่แตกต่างกันมีการเลือกภาวะผู้นำท้องถิ่นของสมาชิกสภาเทศบาลในเขตอำเภอสะเดาไม่แตกต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบภาวะผู้นำท้องถิ่นของสมาชิกสภาเทศบาลในเขตอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ที่ประชาชนเลือกตั้งเข้าไปเป็นสมาชิกสภาเทศบาล
2. ทราบความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อผู้นำท้องถิ่น ในเขตอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา

นิยามศัพท์เฉพาะ

ภาวะผู้นำ หมายถึง ความเป็นผู้นำในกิจการงานต่าง ๆ ที่สังคมกำหนดให้ปฏิบัติหรือการเป็นผู้นำโดยสัญญาตญาณ

ท้องถิ่น หมายถึง ท้องที่ใด ท้องที่หนึ่งโดยเฉพาะ พื้นที่ภายในเขตการปกครองของราชการบริหารส่วนท้องถิ่น เช่น เทศบาลตำบล เทศบาลเมือง เทศบาลนคร องค์การบริหารส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนจังหวัด

สมาชิกสภาเทศบาล หมายถึง บุคคลที่ดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาเทศบาล ซึ่งมาจากการเลือกตั้งของประชาชนในแต่ละเทศบาลของอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ประกอบด้วย 3 เทศบาล คือ เทศบาลตำบลคลองแงะ เทศบาลตำบลปรีก และเทศบาลตำบลสำนักขาม จำนวนเขตละ 6 คน รวมเป็นจำนวน 12 คน เพื่อทำหน้าที่ในฝ่ายนิติบัญญัติและควบคุมการบริหารงานของคณะผู้บริหารเทศบาล

คุณธรรมและจริยธรรม หมายถึง การประพฤติปฏิบัติที่ดี ถูกต้องตามหลักศีลธรรม, กฎของศีลธรรมที่ควรปฏิบัติ คุณธรรมและจริยธรรมของนักพัฒนา หมายถึง จริยธรรมในการปฏิบัติหน้าที่ในวิชาชีพของนักพัฒนาที่ดี และการดำรงตนในสังคมอย่างนักพัฒนาที่ดี มีความสำคัญต่อการพัฒนา และรักษาดำรงไว้ซึ่งระบบการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยของบ้านเมือง อาจถือได้ว่าเป็น

จรรยาบรรณ หรือมาตรฐานวิชาชีพของนักพัฒนาก็ได้จริยธรรมในการปฏิบัติหน้าที่ในวิชาชีพของนักพัฒนาที่ดี และการดำรงตนในสังคมอย่างนักพัฒนาที่ดี

การแก้ไขปัญหา หมายถึง การพัฒนา ปรับปรุงให้ดีขึ้น เจริญขึ้น พัฒนาขึ้น การคิดหาวิธีแก้ไขปัญหานั้น จะต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์อย่างเต็มที่ เพื่อหาวิธีที่มีความแตกต่างและหลากหลาย โดยควรวิเคราะห์หาสาเหตุที่แท้จริง เสียก่อน แล้วพยายามใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการแก้ไขปัญหา

มนุษยสัมพันธ์ หมายถึง มนุษยสัมพันธ์จัดเป็นทั้งศาสตร์ และศิลป์ เนื่องจากมีหลักการ และทฤษฎีที่เป็นข้อความรู้ และการนำหลักการ หรือทฤษฎีไปปฏิบัติให้ประสบ ความสำเร็จได้นั้นต้องอาศัยเทคนิควิธีการซึ่งถือเป็น ศิลปะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล มนุษยสัมพันธ์ เป็นเทคนิคการกระตุ้นให้คน และกลุ่มคน มาเกี่ยวข้องกันทั้งในเรื่องงาน เรื่องส่วนตัวจน สามารถ ทำกิจกรรมใดๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย โดยความร่วมมือร่วมใจ เพื่อที่จะทำกิจกรรมดังกล่าวได้อย่างเกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผล โดยการทำงาน เพื่อส่วนรวมนี้จะเป็น กระบวนการกลุ่มที่ทำงานร่วมกันด้วย ความเต็มใจ เต็มความสามารถ

การมุ่งมั่นที่จะพัฒนาท้องถิ่น หมายถึง ความตั้งใจอันเปี่ยม ในอันที่จะทำสิ่งใด ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จให้จงได้ ไม่ว่าจะต้องทุ่มเทแรงกาย แรงใจ และกำลังสติปัญญาอย่างน้อยแค่ไหน ไม่ว่ามันจะต้องเปลืองเวลาเนิ่นนานสักเท่าใด และ ไม่ว่าจะยากสักปานใด ก็จะไม่ย่อท้อโดยเด็ดขาด พลังอำนาจแห่งความมุ่งมั่น จะแสดงตัวออกมาภายนอกผ่านพฤติกรรมของการมีมานะพยายาม ความบากบั่นหมั่นเพียร ความอดทนต่อความเหนื่อยล้า และความกล้าหาญต่อการฟันฝ่าอุปสรรค ปัญหา ซึ่งมันจะช่วยให้คุณ สามารถทำงานใด ๆ ได้อย่างต่อเนื่อง จนกว่าจะประสบผลสำเร็จได้

ความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงาน หมายถึง การผสมผสานระหว่างข้อมูล กรอบแนวคิด หลักการเพื่อให้เกิดความชำนาญในการปฏิบัติงานหรือกิจกรรมในด้านต่าง ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย หรือจุดประสงค์ที่ได้วางไว้

การมีส่วนร่วม (Participation) หมายถึง เป็นผลมาจากการเห็นพ้องกันในเรื่องของความ ต้องการ และทิศทางของการเปลี่ยนแปลงและความเห็นพ้องต้องกัน จะต้องมีมากจนเกิด ความคิดริเริ่มโครงการ เพื่อการปฏิบัติร่วมกัน